

Een zoete smaak voor God

***Sleutelverzen: "Je moet de inwendige organen en de poten wassen met water, en de priester moet alles verbranden op het altaar. Het is een brandoffer, een spijsoffer, een geur die de HEER welgevallig is."
Leviticus 1:9***

***Geselecteerde Schriftteksten:
Leviticus 1:1-17***

De symboliek van de reukzin wordt in de Schrift gebruikt om de gedachte van opoffering en toewijding over te brengen. In Efeziërs 5:2 zegt de apostel: "Bewandel de weg van de liefde, zoals Christus ons heeft liefgehad en zichzelf voor ons heeft overgegeven als een welriekend offer en een offer aan God. Door deze taal brengt Paulus onze gedachten terug naar de diensten van Israëls Tabernakel waar, in verband met de ceremonies, wierook werd gebrand op het gouden altaar in het Heilige, waarvan de geur door het tweede voorhangsel heen het Heilige der Heiligen

binnendrong. De instructies voor deze handeling stelden dat er "Zo zal wierook regelmatig branden voor het aangezicht van de HEER voor de komende geslachten." Exodus 30:1-8

De richtlijnen voor de diensten van de Tabernakel waren heel precies. Op Israëls verzoendag bracht Aäron, de hogepriester, het bloed van de zondoffers naar het Heilige der Heiligen om het op het verzoendeksel te sprenkelen. Maar voordat hij dit deed, moest er eerst wierook worden gebrand op het gouden altaar, zodat de rook en de geur ervan het Heilige der Heiligen konden binnendringen voordat Aaron onder het voorhangsel doorging. Als dit niet werd gedaan, zou hij sterven als hij het Heilige der Heiligen binnenging. (Leviticus 16:11-14). De rook en de geur van het brandende reukwerk waren het bewijs dat het offerwerk op de juiste manier was uitgevoerd en voor God aanvaardbaar was.

Dierenoffers die op het koperen altaar werden verbrand, werden ook beschouwd als een "zoete geur voor de HEER", zoals blijkt uit ons sleutelvers en de context ervan. (Leviticus 1:5-9). Vleesoffers, of graanoffers, die volgens de instructies van de Heer op het altaar werden verbrand, werden op dezelfde

manier als een "zoete geur" beschouwd. Leviticus 2:1-9

De voorgaande ceremonies van Israël die als een "zoete geur" werden beschouwd wezen allemaal op verschillende manieren naar Jezus' bediening, gehoorzaamheid en offer, dat als een "geurig offer" naar God opsteeg. (Efeziërs 5:2). Toegewijde volgelingen van de Meester worden ook uitgenodigd om te offeren en zich te laten dopen in Jezus' dood. (Romeinen 12:1; 6:3-4). Het offerwerk van de Christen is in het bijzonder gericht op medeleden van het "lichaam van Christus". 1 Korintiërs 12:12-14, 27

In Filippenzen 4:18 verwijst de apostel Paulus naar het bewijs van opoffering van de kant van de gemeente in Filippi door hem een geschenk te sturen toen hij in Rome in de gevangenis zat. Hier hebben we de autoriteit van Paulus zelf voor het toepassen van de lessen van Israëls tabernakel op de kerk. Het laat bovendien zien dat God de oprechtheid van onze toewijding aan Hem test door de oprechtheid van onze opoffering en dienstbaarheid aan elkaar.

De symboliek van de reukzin moet ons helpen om onderscheid te maken tussen ware toewijding aan God en louter lippendienst. Als we geen "geur" van

opoffering kunnen ontdekken, kunnen we ons afvragen hoe diep de Waarheid in ons geestelijk leven is doorgedrongen. Onze visie op de Waarheid zou het voorrecht van opoffering en dienstbaarheid aan anderen moeten onthullen, en onze hartstochtelijke toewijding aan de Heer zou ons er snel toe moeten brengen om ons leven af te leggen zodat anderen gezegend kunnen worden. Zo zal de zoete geur van onze toewijding sterk zijn. Johannes 15:13; 1 Johannes 4:7-11